

innimešsed ka, kes moga laua äres istusid, isseárranis üks filledaks kúritud pakš wannamees, kes mo wasto istus, se olli, nago olleks ta sinnikiwwi astjast wálja kistud. Akken-del ollid sinnised ride katted páikesse warjusk ees, mollemilt poolt kattid láikisid páikesse joned nago noled tummedasse tuppá.

Laua peale kanti kallist kaljo kitse pradi, awwikalla, agga minno su ei tahtnud wae-wakš wótta kóhhule middagi anda. Ma tead-sin, et sōma peale jeá túkka laua peale tuakse ihho karrastusseks súa, mo súdda hūdis jubba enne aega: toge jeád, — jeád! Ja kui wi-makš jeád todi ja mo laua-sōbrad úhhe-teise wdido jeád krompsisid, nago tahhakš nad pōh-jama merrehooste digust káest wótta, siis wed-das mōtte selle hea karrastusse peale mo al-lumišse lōua lu pealmiše wasto, et ma mitte kílukest hammaste wahhele polleks saand. Mul tōufis tahtminne jälle wálja miñna. Siis tulli trahteri tener, nõudis sōgi rahha, — ma pist-sin káe pōue-taško, enná õnnetust, — ollin rahha kotti kōeo unnustand, mis nõud tehha?

Agga siis jōudis mulle sille sinnikiwwi karwa wannamees appi, ütles trahteri teenrile táie suga: „Mis arro se on! se mees polle su-táitki sōnud, ja teie tahhate temma káest sōgi rahha, — mis eest?“

Tener kummardaš mo pole, nago tahhakš ta andeks palluda, — ma andsin tale úhhe pari kōppika wáart rahha túkki, mis õnnekš juhtumisse kaupa mo púksi taško olli árraekš-i-nud, láksin siis tuikudes, nago joobnud kanna, toast wálja. Sedda ma ei woi úttelda, et ma kusagil wallo tundsin, agga sedda tundsin ma, et mo ihho ja waim wágga wásšind ol-lid. Mo mōtted ollid keif laial, nago hāg-ganad tule káes, lendasid úhhest kōhhast teise. Se arro úksi jái mulle kátte, et ma ni rutto, kui wáhhá wdimalik, omma kōrterisše piddin ruttama.

Agga mo kōrter olli sealt wágga kaugel, minne selle kange kōrwetusse káes senna! — Worimehhed sōitsid kúl murrina ja kárrina minnust mōda, agga ma ei woinud hūda: Pea kinni! — Misga piddin ma worimehhega